

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Milana Podhrázkého a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **P. M.**, zast. Mgr. Bc. Matějem Votroubkem, advokátem se sídlem Purkyňova 115, Vysoké Mýto, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2023, čj. KrÚ 81198/2023/ODSH/15, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 28. 2. 2024, čj. 36 A 9/2023-48,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Nejvyšší správní soud se v tomto usnesení zabýval přípustností kasačních námitek a tím, zda je kasační stížnost žalobce (dále „stěžovatel“) přijatelná, tedy zda svým významem podstatně přesahuje jeho vlastní zájmy (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

[2] Městský úřad Vysoké Mýto (dále „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 3. 11. 2022, čj. MUV/074716/2022, uznal stěžovatele vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bodu 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Přestupku se měl dopustit tím, že dne 11. 3. 2021 okolo 8:50 hod. v obci Dobříkov, na silnici II. třídy č. 315, řídil motorové vozidlo tov. zn. Škoda Fabia, reg. zn. X, přestože nebyl držitelem příslušného řidičského oprávnění v rozporu s § 3 odst. 3 písm. a) tohoto zákona. Za přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 25 000 Kč a zákaz řízení motorových vozidel na dobu jednoho roku. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že změnil formulačně ve výroku o vině část popisu skutku. Ve zbývajících částech jej potvrdil.

[3] Následně stěžovatel podal proti rozhodnutí žalovaného ke Krajskému soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích žalobu, který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl.

[4] Krajský soud uvedl, že žalobní námitka, dle které stěžovatel nevěděl o dříve uloženém trestu zákazu řízení, není věrohodná. Při silniční kontrole 11. 3. 2021 totiž uvedl, že o zákazu řízení ví pouze zprostředkovaně, neboť mu nebylo nic oficiálně doručeno, a že měl zákaz řízení, který však již skončil, což se dozvěděl ze svých zdrojů. Při podání vysvětlení 17. 3. 2021 však svou argumentaci upravil a sdělil, že nevěděl, že nemá řidičské oprávnění. Tuto informaci mu měli sdělit policisté až při kontrole, přičemž žádnou korespondenci nepřijal. Krajský soud dále uvedl, že stěžovatel patrně sice nebyl seznámen s právní úpravou pozbytí, odevzdání a vrácení řidičského oprávnění. To jej však neomlouvá. V příkazu ze dne 6. 3. 2020 totiž byl poučen o postupu odevzdání a vrácení řidičského oprávnění. Stěžovateli proto nelze uvěřit tvrzení, že si nebyl vědom zákazu řízení a že se o něm dozvěděl až ve správním řízení o nyní projednávaném přestupku. Správní orgány se zabývaly tvrzenou nevědomostí stěžovatele.

[5] Příkaz ze dne 6. 3. 2020 byl stěžovateli doručován na adresu J. Zásilka nebyla vyzvednuta a byla uložena na poště. Připravena k vyzvednutí byla 10. 3. 2020. Následně byla 23. 3. 2020 vhozena do P. O. Boxu stěžovatele. Ten způsob doručování na adresu trvalého pobytu nezpochybňoval. Stěžovatel odpovídá za to, jakou adresu uvedl policii při kontrole. Měl a mohl předpokládat, že přestupek bude projednán ve správním řízení a že jeho projednání bude ukončeno rozhodnutím, které mu bude doručováno. Vhození zásilky do P. O. Boxu nemá vliv na doručení písemnosti. Krajský soud nemá pochybnosti o tom, že se zásilka do rukou stěžovatele dostala. Pošta byla schopna zpětně zásilku vysledovat a popsat její doručení. Pošta C. sice byla na počátku dubna 2020 uzavřena na čtyři dny z důvodu pandemie covid-19. Zásilka však byla již od 23. 3. 2020 v P. O. Boxu. Stěžovatel si tak přinejmenším měl být vědom toho (nevědomá nedbalost), že mu byl uložen trest zákazu řízení. Řidičský průkaz měl do 5 pracovních dnů odevzdat a po výkonu trestu žádat o vrácení řidičského oprávnění. Pokud tak neučinil, naplnil formální znaky přestupku.

[6] Materiální stránka přestupku byla rovněž naplněna. Řízení bez řidičského oprávnění představuje nebezpečné a nezodpovědné chování v silničním provozu. Z rozpětí sankcí za přestupek vyplývá, že zákonodárce nepovažoval žádný případ jízdy bez řidičského oprávnění za bagatelní (rozsudek NSS ze dne 8. 1. 2013, čj. 3 As 42/2012-35). Po uplynutí doby zákazu činnosti nemůže řidič automaticky řídit motorové vozidlo. Je zakotven mechanismus odevzdání a vrácení řidičského průkazu. Jedná-li osoba v rozporu s tímto postupem podle § 94a a § 102 zákona o silničním provozu a naplní tím formální znaky skutkové podstaty přestupku, pak je naplněn i materiální znak přestupku, ledaže by existovaly zvláštní okolnosti případu, které by nebezpečnost jednání snižovaly natolik, že by tento znak nebyl naplněn. Touto okolností však není běžné plynutí času. Výjimku by představovala pouze situace, pokud by již uplynulo mnoho let (rozsudek NSS ze dne 19. 4. 2012, čj. 7 As 137/2011-52). Jednoměsíční zákaz činnosti stěžovateli uplynul 8. 5. 2020. Následně byl hlídkou policie zastaven po necelém roce 11. 3. 2021. Materiální stránka přestupku proto byla rovněž naplněna. Správní orgány uložily zákonem předvídaný trest. Dolní hranice trvání zákazu činnosti je stanovena na jeden rok.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

pokračování

[7] **Stěžovatel** namítá, že kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje jeho vlastní zájmy. Postup při blokaci řidičského oprávnění a jeho následné odblokování se totiž týká široké skupiny řidičů. Při zastavení hlídkou policie si nebyl vědom toho, že není oprávněn řídit. Zastaven nebyl z důvodu porušování silničních pravidel, nýbrž z důvodu přejezdu mezi okresy v době omezení pohybu za pandemii covid-19. Po zjištění, že nemá řidičské oprávnění, ihned požádal o jeho vrácení. Až v rámci správního řízení se dozvěděl, že o jeho předchozím přestupku spáchaném 29. 3. 2019 bylo pravomocně rozhodnuto 8. 4. 2020. Hlídkce policie sdělil, že předchozí rozhodnutí mu nebylo doručeno, respektive že mu bylo doručeno fiktivně. Je mu vytýkáno, že mohl a měl vědět, že projednáním předchozího přestupku pozbyde řidičské oprávnění. Správní orgán I. stupně zmínil jeho dřívější zkušenost se správním řízením z roku 2016. Neuvedl však, že řízení bylo zastaveno. Je tak staven do pozice soudce, který má dopředu vědět, jak rozhodují správní orgány. Z poučení policisty při kontrole 29. 3. 2019 o tom, že věc bude postoupena k projednání správnímu orgánu, proto nelze dovodit, že mohl a měl vědět, že mu bude zakázáno řízení motorových vozidel.

[8] Podle krajského soudu měl očekávat nějaké rozhodnutí. To sice mohl, avšak i v přestupkovém řízení platí do pravomocného rozhodnutí presumpce nevinoty. Zároveň pokud by nebylo rozhodnuto v zákonné lhůtě, došlo by k prekluzi. Byl by proto sám proti sobě, pokud by se dotazoval, zda již o věci bylo rozhodnuto.

[9] Předchozí rozhodnutí o zákazu řízení mu nebylo doručeno do vlastních rukou ani do poštovní schránky. Zároveň v době řízení vozidla již neměl zákaz řízení. Jeho jednání tak není přestupkem, neboť chybí zavinění. Není naplněn ani materiální znak přestupku. Ustanovení zákona o silničním provozu týkající se navrácení řidičského oprávnění nejsou známa široké veřejnosti a nejsou předmětem výuky v autoškole. Lze souhlasit s tím, že je společensky škodlivé, pokud se v silničním provozu pohybují osoby bez řidičského oprávnění. V silničním provozu se však pohybuje řada osob i bez něj (chodci, cyklisti atd.) a bez znalostí zákona o silničním provozu. Automobily mají řídit výlučně osoby, které mají znalost zákona o silničním provozu. Stěžovatel měl řidičské oprávnění řadu let. Prokázal tak teoretickou znalost zákona o silničním provozu i praktickou dovednost řízení vozidla. To je zásadní.

[10] S ohledem na délku zákazu řízení nemusel za účelem vrácení řidičského oprávnění podstoupit přezkoušení teoretických a praktických znalostí a dovedností. Pouze musel požádat o jeho vrácení, což bezodkladně učinil 15. 3. 2021. To znamená, že je přísně trestán pouze za to, že neučinil čistě formální úkon. Uložená sankce je proto nepřiměřená. Tím, že tento formální úkon neučinil, nikoho neohrozil, nikomu neublížil a nezpůsobil žádnou škodu. Nenarušil a neohrozil proto zájem společnosti na bezpečném a plynulém provozu na pozemních komunikacích. Objekt přestupku ohrozil pouze formálně. Rozsudek sp. zn. 3 As 42/2012 není přílehlavý. Stěžovatel totiž neměl povinnost podrobit se zdravotnímu či odbornému přezkoumání. Nebylo ani třeba nad ním držet dozor ohledně výkonu zákazu činnosti. Hlídka policie přímo na místě zjistila, že v minulosti pozbyl řidičské oprávnění. Je proto liché tvrzení, že při zběžné kontrole by policie nemusela zjistit, zda řidič řidičské oprávnění pozbyl.

[11] Rozsudek sp. zn. 7 As 137/2011 není aktuální, neboť došlo ke změně právních předpisů, a to konkrétně § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu. Podle něj platí, že pokud je řidič držitelem řidičského průkazu, tak jej nemusí mít při řízení u sebe. Hlídky policie tak musí mít technické prostředky, aby byly schopné zjistit, zda je řidič oprávněn řídit. Procedura odblokování řidičského oprávnění na výslovnou žádost řidiče po uplynutí doby zákazu je proto nadbytečná. Krajský soud sám uvádí, že touto procedurou dochází k faktickému prodloužení doby trvání zákazu řízení. To je protiústavní s ohledem na technické možnosti policie.

[12] Argumentace dalšími rozhodnutími Nejvyššího správního soudu není přiléhavá. Jedná se totiž o případy, kdy byl řidičům uložen zákaz řízení spočívající v zákazu řízení motorových vozidel o výrazně větší délce trvání, než jaký mu byl uložen. V těchto případech má řidič povinnost podrobit se novému odbornému přezkoušení či psychotestům. Tuto povinnost stěžovatel neměl. Doručování ze strany správního orgánu se nevyhýbal. Předchozí příkaz mu však byl doručován v době celostátních epidemických omezení. Činnost pošty v C. byla výrazně omezena. Čtyři dny na začátku dubna 2020 byla zcela uzavřena z důvodu karantény pracovníků pošty. Na pobočku docházely pracovnice jiných poboček z okolních obcí. Ty neměly znalost o P. O. Boxu stěžovatele. Příkaz se k němu proto nedostal.

[13] **Žalovaný** ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje se závěry krajského soudu. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost a dospěl k závěru, že není přijatelná.

III.1 Nepřípustné kasační námitky

[15] Nejvyšší správní soud se předně zabýval přípustností uplatněných kasačních námitek. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. totiž platí, že *kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.*

[16] Kasační stížnost je mimořádný opravný prostředek proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Aby byla kasační argumentace přípustná, musí stěžovatel na rozhodnutí krajského soudu reagovat a konkrétně a kvalifikovaným způsobem zpochybňovat jeho závěry. Míjí-li se kasační argumentace s rozhodovacími důvody krajského soudu nebo nereaguje-li na ně dostatečně tak, aby Nejvyšší správní soud mohl posoudit jejich správnost, je nepřipustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud nemůže za stěžovatele jakkoliv domýšlet kasační argumentaci (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). To platí i v případě, kdy stěžovatel pouze opakuje námitky, které uvedl v žalobě, aniž by jakkoliv reflektoval argumentaci krajského soudu. Za předpokladu, že uvedené námitky krajský soud vypořádal a nelze v jejich opakování spatřovat setrvávání na dříve vznesené argumentaci, která je nadále schopná obstát proti závěrům krajského soudu, nejsou takové námitky přípustné (usnesení NSS ze dne 10. 9.

pokračování

2009, čj. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS, nebo ze dne 14. 6. 2016, čj. 1 As 271/2015-36).

[17] Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že kasační argumentace stěžovatele, s výjimkou námitek rekapitulovaných v bodě [8] a [11] výše, je obsahově shodná s jeho žalobní argumentací. Nejvyšší správní soud shledal kasační námitky v tomto rozsahu nepřípustné podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť nijak nereagují na konkrétní závěry krajského soudu, jak je rozebráno dále.

[18] Jde-li o vědomost stěžovatele o dříve uloženém trestu zákazu činnosti, krajský soud považoval za stěžejní, že argumentace stěžovatele není věrohodná, neboť ten měl postupně měnit svá tvrzení ohledně vědomosti o zákazu řízení (bod [4] výše). Tento závěr stěžovatel v kasační stížnosti nijak nespornuje. Nenamítá, proč jeho tvrzení byla konzistentní nebo proč například policisté nesprávně zaznamenali, co měl uvést na místě, a proč je tedy jeho žalobní argumentace ohledně nevědomosti o dříve uloženém trestu věrohodná a důvodná. Nenamítá ani, proč jej má omlouvat neznalost postupu pozbytí, odevzdání a vrácení řidičského oprávnění, a zároveň nijak nezpochybňuje závěr krajského soudu, že byl v příkazu z 6. 3. 2020 o tomto postupu poučen. Stěžovatel rovněž konkrétně nespornuje závěr krajského soudu o tom, že mu byl tento příkaz řádně doručován na jím sdělenou adresu a že pro doručení není vhození zásilky do P. O. Boxu podstatné. Nenamítá ani, proč je mylný závěr krajského soudu, že pošta byla schopna zpětně zásilku vysledovat a popsat její doručení, a že tedy zásilka i přes omezení spojená s pandemií covid-19 byla od 23. 3. 2020 uložena v P. O. Boxu (bod [5] výše). Stěžovatel tak zopakováním žalobní argumentace relevantně nezpochybnil konkrétní závěry krajského soudu.

[19] Naplnění materiální stránky přestupku pak krajský soud založil s ohledem na rozsudek sp. zn. 3 As 42/2012 na východisku, dle kterého řízení bez řidičského oprávnění představuje natolik nebezpečné chování v silničním provozu, že je zpravidla vždy naplněn materiální znak přestupku. Není podstatné, zda již zákaz činnosti uplynul, pokud si řidič o vrácení řidičského oprávnění nepožádal. Po uplynutí doby zákazu totiž řidič nemůže automaticky opět řídit motorové vozidlo. Výjimku by představovala situace, pokud by již uplynulo mnoho let. Stěžovatel však byl zastaven po necelém roce (bod [6] výše). Krajský soud zároveň uvedl, že rozsudek sp. zn. 3 As 42/2012 již blíže nerekapituloval, neboť tak již učinily správní orgány. Z jeho závěrů však zjevně vycházel a odkázal na ně. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku dospěl k závěru, že i kdyby měl stěžovatel *„dostatek řidičských zkušeností a všechny ostatní podmínky splňoval, zákonnému požadavku by přesto nedostál, protože zákon opravňuje k řízení motorových vozidel pouze ty osoby, které jsou držiteli řidičského oprávnění.“*

[20] Stěžovatel, vyjma argumentace týkající se rozsudku sp. zn. 7 As 137/2011, nenamítá, proč je výše uvedené východisko městského soudu nesprávné či mylné, a proč obecně při řízení bez řidičského oprávnění není naplněna materiální stránka přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bodu 1 zákona o silničním provozu. Přestože v kasační stížnosti opakovaně tvrdí, že je rozdíl mezi osobami, které řidičské oprávnění nikdy neměly, a osobami, které mají s řízením zkušenosti a pouze oprávnění pozbyly, relevantně nereaguje na krajským soudem citovaný rozsudek sp. zn. 3 As 42/2012, který tuto argumentaci vylučuje (bod [19] výše). Stejně jako v žalobě totiž k tomuto rozsudku pouze

uvedl, že neměl povinnost se podrobit zdravotnímu či odbornému přezkoumání a že nad ním nebylo třeba vykonávat dozor. Závěr krajského soudu, že materiální stránka tohoto přestupku je naplněna obecně vždy, neboť žádný případ řízení bez řidičského oprávnění není bagatelní (i v případě, kdy má řidič zkušenosti), však stěžovatel nereflektuje.

[21] V této souvislosti v kasační stížnosti zároveň opakuje obecnou žalobní námitku týkající se nepřiměřenosti uložené sankce. Nereaguje však na závěr krajského soudu, že dolní hranice trvání zákazu činnosti za přestupek je stanovena právě na jeden rok a že mu byl uložen zákonem předvídaný trest. Zároveň stejně jako v žalobě opakuje, že argumentace dalšími rozhodnutími Nejvyššího správního soudu není přiléhavá. Nenamítá však, jaké další konkrétní rozhodnutí citované krajským soudem na jeho věc nemají dopadat. Není úkolem Nejvyššího správního soudu argumentaci za stěžovatele domýšlet, jestliže ten pouze zopakoval doslovně žalobní námitku, která zjevně mířila na použití judikatury Nejvyššího správního soudu správními orgány.

[22] Kasační námitky týkající se vědomosti stěžovatele o dříve uloženém trestu zákazu činnosti a materiální stránky přestupku, které představují zopakovanou žalobní argumentaci, proto nemohou obstát proti konkrétním závěrům krajského soudu. Jsou proto nepřijatelné podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

III.2 Nepřijatelnost kasační stížnosti

[23] Stěžovatel namítá, že sice mohl očekávat rozhodnutí o přestupku spáchaném 29. 3. 2019, avšak i v přestupkovém řízení platí do pravomocného rozhodnutí presumpce neviny. Zároveň pokud by nebylo rozhodnuto v zákonné lhůtě, došlo by k prekluzi. Byl by proto sám proti sobě, pokud by se dotazoval, zda již o věci bylo rozhodnuto (bod [8] výše). Podle stěžovatele tak z pouhé skutečnosti, že mohl očekávat rozhodnutí o přestupku, nelze dovozovat vědomí o uloženém zákazu řízení. Stěžovatel zároveň ve vztahu k rozsudku sp. zn. 7 As 137/2011 namítl, že procedura odblokování řidičského oprávnění na výslovnou žádost řidiče po uplynutí doby zákazu je nadbytečná a protiústavní s ohledem na nové znění § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu a na technické prostředky policie (bod [11] výše).

[24] Tyto námitky jsou přípustné. Nejvyšší správní soud se však dále zabýval tím, zda jsou rovněž přijatelné. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že rozhodoval-li před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Nejvyšší správní soud přijme kasační stížnost k věcnému přezkumu pouze v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského soudu (usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Asz 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[25] Tyto námitky přijatelnost kasační stížnosti nezakládají. Napadený rozsudek totiž v otázce vědomosti stěžovatele o uloženém zákazu řízení a v otázce naplnění materiální stránky přestupku ob stojí i jen na důvodech, které stěžovatel v kasační stížnosti přípustným způsobem nespornuje (rozsudek NSS ze dne 9. 6. 2016, čj. 9 Asz 84/2016-22,

pokračování

body 11 až 13, a ze dne 31. 1. 2024, čj. 8 As 132/2022-71, *Rezidence Pavlovice Liberec*, body 22 a 23).

[26] Jde-li o vědomost stěžovatele o uloženém zákazu řízení, napadený rozsudek by i v případě důvodnosti kasační argumentace uvedené v bodě [23] výše obstál na východisku, že žalobní argumentace stěžovatele je nevěrohodná (bod [18] výše). Ve vztahu k materiální stránce přestupku pak stěžovatel relevantně nezpochybnil závěr krajského soudu, dle kterého je obecně při řízení bez řidičského oprávnění naplněna materiální stránka přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bodu 1 zákona o silničním provozu, i když má stěžovatel řidičské zkušenosti (body [19] a [19] výše). I kdyby proto byla důvodná kasační argumentace stěžovatele, že rozsudek sp. zn. 7 As 137/2011 není aktuální s ohledem na změnu § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu od 1. 1. 2024, tak by to nemělo vliv na závěr krajského soudu, že stěžovatel naplnil materiální stránku přestupku. Nadto změna citovaného ustanovení, v důsledku které nemusí mít řidič u sebe řidičský průkaz, pokud je držitelem platného řidičského průkazu České republiky, nemá vliv na objektivní stránku skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bodu 1 zákona o silničním provozu. Tu nadále naplní fyzická osoba, jestliže řídí motorové vozidlo, přestože v rozporu s § 3 odst. 3 písm. a) není držitelem řidičského oprávnění.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl.

[28] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, bod 53, a usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, bod 18). Stěžovatel nebyl ve věci úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 12. prosince 2024

Petr Mikeš
předseda senátu